

sözlerden türetilmek istenmiştir. Bu yakırtırmalar elbette türlü itirazlara yol açmış ve at kelimesinin, aslı Ana Türkçe'de bulunması gerekli bir aqta (âqt at) köküne bağlanabileceği (aynı kökten Moğolca'ya: agta) düşünülmüştür. Fakat at deyimini ihtiva eden ilk belgenin milâttan önce Çin yıllığı Shich'i'de mevcut olduğu da söylenebilir. Asya Hunları tarafından terbiye edilen yabancı atlardan biri "K'uai-t'i" diye anılmakta ve Çince olmayan bu adın mânası "büyük bir güç ile sıçramaya istekli" olarak açıklanmaktadır. Buna göre Çince kaynaktan zikredilen isimde at sözünün ilk şekli belirlemekle beraber, belki de kelimenin ilk hecesi olan "ku", Türkçe'de "sarışın, kumral" mânalarına gelen deyimdir ki bu takdirde bahis konusu adın Türkçe anlamı "kula veya doru at" olabilecektir. XI. yüzyılda ünlü Türk dilci ve etnografyacısı Kâşgarlı Mahmud'un *Dîvânü Lügati't-Türk*'te at ile ilgili olarak tesbit ettiği 180 civarındaki isim, atasözü, tabir vb. yanında, ayrıca, "Kuş kanatın, er atın" (kuş kanadıyla, er atıyla) diyerek belirttiği (I, 34-35), Türk ile atın birbirini tamamlayan iki unsur sayıldığı hususu, IX. asrın meşhur İslâm müellifi Câhiz tarafından da ifade edilmiştir: "Türk'ün silâhı, hayvanı, koşum takımları ile ilgili herşeyi yanında bulundur... Öyle at sürer ki onun dışındakiler geride kalır ve Türk hızla koşan at üzerinde dört yana ok atar... Türk atını kendisi terbiye eder, yetiştirir, adını söyleyince atı onu takip eder... Türk'ün ömrünün fazlası atı üzerinde geçer... Türk hem çoban, hem sevis, hem cambaz, hem baytar, hem süvaridir... Hülâsa bir Türk başı başına bir millettir..."

BİBLİYOGRAFYA :

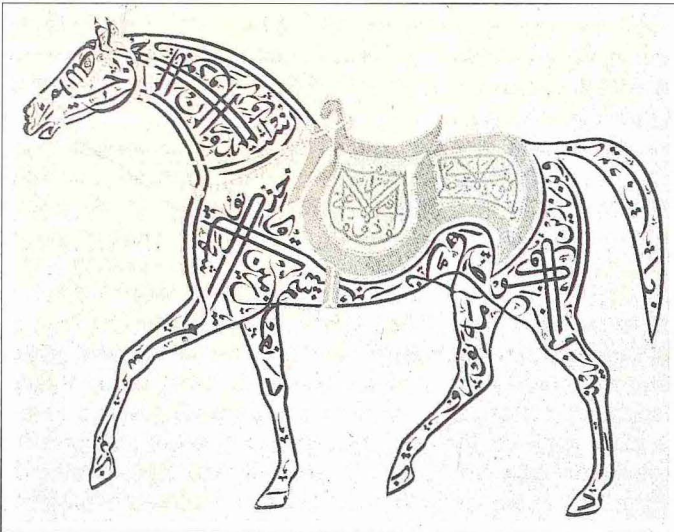
Orhun Âbideleri (nşr. Muharrem Ergin), İstanbul 1970, bk. İndeks; Câhiz, *Hilâfet Ordusunun Menkıbeleri ve Türklerin Faziletleri* (trc. Ramazan Şeşen), Ankara 1970, s. 66-68; *Dîvânü Lügati't-Türk*, I, 34, 48 vd., 472; II, 199; III, 217, 423; Yüsf Has Hâcib, *Kutadgu Bilig*, Ankara 1977, III, 423, tür. yer.; O. Menghin, *Die weltgeschichtliche Rolle der Ural-Altai chen Völker*, Budapest 1929, s. 55-229; Gy. Nemeth, *A Honfoglaló Magyarok Kitalakulása*, Budapest 1930, s. 37, 141-144; A. Berthelot, *L'Asie ancienne centrale et sud-orientale d'après Ptolémée*, Paris 1930, s. 16, 22; F. Flor, *Haustiere und Hirten Kultur*, Viyana 1930; L. Rasonyi, *Baszaraba*, Budapest 1933, s. 171; a.mlf., *Tarihçe Türklük*, Ankara 1971, s. 3-6; a.mlf., "At ve Arabanın Tarih ve Sosyolojik Ehemmiyeti", *II. Türk Tarih Kongresi Zabıtları* (1937), İstanbul 1943, s. 858; W. Schmidt, *Rassen und Völker*, II, 1946; R. Grousset, *L'Empire des Steppes*, Paris 1952, s. 22; Bahaeddin Ögel, *İslamiyetten Önce Türk Kültür Tarihi*, Ankara 1962, s. 3-8, 60-66, 68, 128, 196, 389; Nejat Diyarbakirli, *Hun Sanatı*, İstanbul 1972, s. 28, 29, 38-41 vd.; İbrahim Kafesoğlu, *Türk Milli Kültürü*, İstanbul 1982, s. 207-213, 269-275, 284-301; W. Eberhard, "Çin Kaynaklarına Göre Orta Asya'da At Cinsleri", *Ülkü Dergisi*, sy. 92, İstanbul 1940, s. 161; W. Koppers, "Cihan Tarihinin İşığında İlk Türklük ve İlk İndo-Germenlik", *TTK Belleten*, sy. 20 (1941), s. 471; *DTCFD*, V/3 (1947), s. 346 vd.; J. Deer, "İstep Kültürü", a.e., XII/1-2 (1958), s. 161; N. Egami, "The K'uai-t'i, the T'ao-yü and the T'an-hsi, the Strange domestic animals of the Hsiung-nu", *Toyo-Bunko*, sy. 15, Tokyo 1951, s. 94 vd., 98, 101; A. Caferoğlu, "Türk Onomastiğinde At Kültü", *TM*, X (1953), s. 201-211; Ş. Elçin, "Türklerde Atın Armağan Olması", *TKA*, I (1964); A. İnan, "Altay Dağlarında Bulunan Eski Türk Mezarları", *Makaleler ve İncelemeler*, Ankara 1968; J. Ruska, "Feres", *IA*, IV, 555; F. Viré, "Faras", *EJ²* (İng.), II, 784-787; a.mlf., "Khayl", *EJ²* (İng.), IV, 1143-1146.

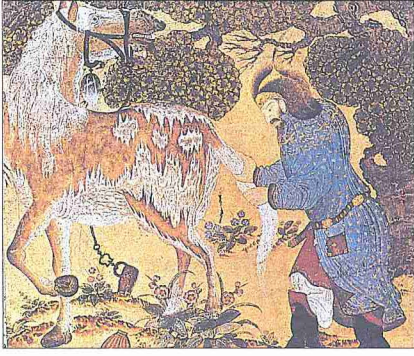
İBRAHİM KAFESOĞLU

İslâmî Devir. Medeniyet tarihinde önemli bir yeri olan atın İslâm dünyasında da bu mevkiini devam ettirdiği görülmektedir. İslâmiyet'in İspanya'dan Hindistan'a kadar yayılmasında, Anadolu'nun fethinde, Büyük Selçuklu ve Osmanlı devletlerinin kurulmasında atlı birliklerin büyük rolü olmuştur.

İslâm'ın ilk devirlerinde Arabistan'da attan çok az ölçüde faydalanılmıştır. "Kitâbü'l-ḥayl" türü eserlerden öğrenildiğine göre Araplar arasında ata sahip olmak bir üstünlük ve zenginlik alâmeti idi. Bu bakımdan Necid bölgesinde at cinsleri ıslah edilmekte ve ticareti yapılmaktaydı. Atların ıslah edildiği en eski ve en meşhur yer Hima Der'iyye denilen yerdi. İslâmiyet'te ata verilen önem Kur'an-ı Kerim'de yer alan atla ilgili âyetlerden de anlaşılmaktadır. Meselâ Âdiyât sûresinin 1-6. âyetlerinde, "Andolsun o harıl harıl koşan atlara, o -tırnaklarıyla- çakararak ateş çıkararlara, sabahleyin baskın yapanlara, tozu dumana katanlara, bununia bir topluluğun tâ ortasına girenlere ki, muhakkak insan rabbine karşı çok nankördür" buyurulmakta, aynı şekilde Enfâl sûresinin 60. âyetinde de, "Siz de onlara (düşmanlara) karşı gücünüzün yettiği kadar kuvvet ve -cihad için- bağlanıp beslenen atlar hazırlayın ki bununla Allah'ın düşmanını ve sizin düşmanınızı ve bunlardan başka sizin bilmeyip de Allah'ın bildiği diğerlerini korkutasınız" denilmektedir. Öte yandan Hz. Peygamber İslâm'ın yayılıp yerleşmesinde atın önemini takdir ederek bu husustaki çalışmaları teşvik etmiştir. Nitekim, "Kıyamete kadar atların altında hayır vardır" (Buhârî, "Menâkıb", 28); "Allah yolunda samimi niyetle cihad için bir at yetiştirene bir şehid sevabı verilir" (İbnü'l-Kelbî, s. 10); "Bereket atların alınlarındadır" (Nesâî, "Ḥayl", 6) sözleriyle at yetiştirmenin ne kadar önemli olduğunu belirtmiştir. Buna bağlı olarak kendisi de birçok ata sahip olmuştur ki rivayete göre bunların sayısı on dokuzdur. Bununla beraber ilk devir savaşlarında, çeşitli kaynaklarda mübalağalı rakamlar verilmesine rağmen atlı asker sayısının fazla olmadığı görülmektedir. Meselâ kaynaklarda Bedir Savaşı'nda atlı müslümanlardan bahsedilmemekte, buna karşılık Mekkeliler'in 100 atının bulunduğu bildirilmektedir. Ancak daha sonraki dönemde İslâm mücahidleri attan büyük ölçüde faydalandılar ve fetihleri bu sayede gerçekleştirdiler. Bu devirde bir yaya askere 1000

At şeklinde düzenlenmiş bir hat levhası
(*Fikrun wa Fann*
nr. 33 [1979], s. 84)

Atın kuyruğuna düğüm atan savaşçıyı tasvir eden XV. yüzyıla ait bir minyatür (TSM, Hazine, nr. 2160)

dirhem atıyye* verilirken süvariye bunun iki katının ödenmesi, atlı askere verilen önemi göstermektedir. İslâm prensiplerine intibak ettikten sonra atlı bedevilerin fetihlerde önemli rolleri olduğu görülmektedir. İslâm atlı kuvvetleri içinde keşif ve baskın yapan, bağımsız hareket ederek düşman topraklarına akınlar düzenleyen, fethedilen yerin asayişini sağlayan, huzursuzlukları ortadan kaldıran atlı birlikler teşkil edilmişti. Bu silâhli birlikler ketibe, talîa, seriyye, cerîde, râbita ve mücerrede gibi adlarla anılmaktaydı. Dört halife döneminde, özellikle Hz. Ömer devrinde İslâm süvari birliklerinin geliştirilmesi hususunda çalışmalar yapıldı. Büyük merkezlerde bulunan kışlaların her birinde 4000 at kapasiteli ahırlar inşa edildi. Sağrılarına, "Allah yoluna vakfedilmiştir" damgası basılan atların sayısının 40.000 civarında olduğu nakledilmektedir. Özellikle Medine yakınında bulunan Rebeze ve Nakî gibi büyük meralar atlar için ayrıldı. Otlakların teftişi ve at yetiştirme çalışmalarını yürütmek üzere, bu konuda bilgi sahibi olan Selmân b. Rebia el-Bâhilî Hz. Ömer tarafından görevlendirildi. Emevî halifeleri de bu teşebbüsü hızlandırarak devam ettirdiler. Hicaz'da, daha sonra Suriye ve Irak'ta at ıslah sahaları açıldı. Burada Türkmen atlarıyla da kaynaşma sağlanarak "Arap atı" adı verilen cins atlar yetiştirildi. Kuzey Afrika'nın fethinde at birinci planda rol oynadı. Ata verilen önem Abbâsiler zamanında da devam etti. Abbâsiler İran ve Orta Asya'nın zengin at kaynaklarına sahip oldular. Bu sebeple Hicaz ve Necid'deki ıslah bölgeleri önemini kaybetti. Abbâsiler ve onlardan ayrılan devletler kendi askerî birlikleri içinde Türk-

ler'den teşkil edilmiş süvari kuvvetleri meydana getirdiler. Bu dönemde atın önemi, çeşitleri, kültür tarihinde ve edebiyattaki yeri, eğitimi ve ıslahı hususunda çeşitli eserler kaleme alındı. Bunların en önemlilerinden biri, Halife Mutevekkil'in mirâhuru İbn Ahî Hizâm el-Huttelî'nin *Kitâbü'l-Ḥayl ve'l-fürûsiyye ve'l-bayḫara* (Süleymaniye Ktp., Hafid Efendi, nr. 257; Ayasofya, nr. 2899/1; Beyazıt Devlet Ktp., Veliyyüddin Efendi, nr. 3174/1) ve *Kitâbü'l-Fürûsiyye* (Süleymaniye Ktp., Ayasofya, nr. 2899/2; Beyazıt Devlet Ktp., Veliyyüddin Efendi, nr. 3174/2) adlı eserleridir. Atın özellikle ilk dönemlerde ithaline izin verilirken ihracı kesinlikle yasaklanmıştır. Bununla beraber XIX. yüzyılın sonlarında İngilizler tarafından Bağdat'tan Hindistan'a önemli ölçüde at nakledildiği görülmektedir. Fakat daha sonra, at cinsinin istifade edilemeyecek ölçüde bozulması karşısında yeniden ihracı yasası koymak mecburiyeti hasıl olmuştur. Bugün Arap dünyasında atın Necid, Yemen, Hicaz, Suriye, Uman ve Maskat, Mısır, Kuzey Afrika ve Cezayir cinsleri bulunmaktadır.

Orta Asya'dan Anadolu'ya gelen Türkler'in yetiştirdikleri atlar ise Selçuklu kaynaklarında belirtildiği üzere "Türkmen atı" adıyla tanınan Türkistan neslinden idi. Türkmen atının en belirgin özelliği orta ve hatta küçük boyda, başı biçimli ve küçük, kulakları kısa, yeleleri sık ve uzun, göğüs sağrılarının güçlü olmasıdır. Bu vasıflara sahip Türk atı hızlı ve dayanıklıdır. Türkler atlarından bir kısmını damızlık olarak ayırdıktan son-

ra geri kalanını iğdiş ederlerdi. Bundan maksat, atın daha güçlü olmasının yanı sıra Avrupa'ya ve başka ülkelere ihraç edilen atların neslinin korunması ve onların eline geçmemesi idi. Bu şekilde XIII. yüzyılda Selçuklular döneminde "Yabancı pazarı" olarak bilinen pazarda yabancılara yapılan at ihracından büyük gelir temin edilmekteydi. At ihracına karşılık Selçuklu sultanlarının da ata karşı büyük ilgi duydukları şüphesizdir. Nitekim Simon de Saint-Quentin, Selçuklu sultanının haralarında 10.000 at beslendiğini belirterek sultana sunulan hediyelerin başında en iyi cinsten atların geldiğini kaydetmektedir.

En eski dönemlerden itibaren Türkler'ce ata verilen değer Selçuklular tarafından da sürdürülmüştür. Selçuklu sultanları saraylarından çıktıklarında mutlaka ata binerlerdi. At dışında bir vasıta binmek küçüklük sayılırdı. Atın rengi ise özel olarak seçilir, daha çok beyaz renk tercih edilirdi. Aynı hususlar Osmanlılar tarafından da benimsenmiştir. Meselâ Alparslan'ınki gibi Fâtih'in atı da beyazdı.

Kaynaklarda, Memlûkler'de de ordunun büyük kısmının atlı askerlerden meydana geldiği ifade edilmektedir. Meselâ Sultan Berkuk devrinde sadece Gazze'den Diyarbakir'e kadar olan saha içinde yerleşmiş bulunan Bozok, Dulkadirli, İnaoğlu, Ramazanoğlu, Avsar, Döğer, Harbendeli, Ağaçeri, Varsak, Kınık, Bekirli, Bayındır, Bayat gibi Türkmen boy ve ulusları 180.000 atlı çıkarmaktaydılar. Kalkaşendî'nin belirttiğine göre Mem-

Atları bir merasim sırasında ve savaş alanında gösteren minyatürler (İÜ Ktp., FY, nr. 1404 vr. 38^b, 39^a, 85^b)

lük ordusunda bulunan Benî Kilâb adlı Arap kabilesi Memlûk ordusunda idğdi edilmiş atlara binmekteydiler.

At yetiştirme geleneği Anadolu beyliklerinde, özellikle Germiyanogulları'nda ve daha sonra Osmanlılar'da da devam etmiştir. XVI. yüzyılda Halep Türkmenleri içinde yer alan Yıva aşiretinden, muhtemelen at yetiştirmeleri dolayısıyla "Hayl-Yıva" adıyla tanınan bir grup bulunmaktaydı. Yine Beydili'ye bağlı bir cemaat, At Güden Bey adlı boy beyi idaresinde beylerinin ismiyle anılmaktaydı. Ayrıca Osmanlı kaynaklarında Atçeken (Esbkeşan) ulusu olarak adlandırılan grup, vergilerini yetiştirdikleri attan verme gibi bir nizama tâbi idiler. İbn Fazlullah el-Ömerî "Rûmiyyât" olarak adlandırdığı Anadolu atlarının çok değerli olduğunu bildirmekte ve bunların çok uzun süre koşabildiğini belirtmektedir. Genellikle Konya-Eskişehir-Ankara-Aksaray arasında yaşayan Türkmenler at yetiştirmekle meşhurdular. 1432-1433 yıllarında Osmanlı ülkesine gelen Bertrandon de la Broquière de Türk atlarının çok iyi olduğunu ve uzun müddet koşabildiğini ifade etmektedir. Avusturya elçisi Busbecq ise Türkler'in atların eğitime çok önem verdiklerini, bu sebeple atların sahiplerine çok alıştıklarını söyledikten sonra, fazla beslenmeyen bu atların ince yapılı olduğunu, bu yüzden uzun müddet koşabildiklerini ve dayanıklı olduklarını belirtir. XVIII. yüzyılda İstanbul'da bulunan d'Ohsson da Türk atlarını överken en küçük rütbede bir subayın veya biraz hali vakti yerinde olan vatandaşın bile bir iki atı olduğunu kaydederek at koşumlarının güzelliğinden ve zenginliğinden de uzun uzun bahseder. Yabancı seyyahlar tarafından bu şekilde övgüyle anlatılan Türk atları sahiplerince pek sevilmekte ve itinalı bir şekilde eğitilmekte idi. Bundan dolayı savaşta atın sevk ve idaresi kolaylaşmış, at sürücüsü ile bütünleşmiştir.

Türk devletlerinde askerî birlikler genellikle atlı askerlerden teşkil edilmiştir. Osmanlılar'ın ilk askerî teşkilâtının kurulması sırasında yayaların yanı sıra "müsellem" adı altında süvari birlikleri de meydana getirilmiştir. Savaşta oynadığı rol dolayısıyla Osmanlılar da atın başka devletlerin eline geçmemesi için çeşitli tedbirler almıştır. Öte yandan Fâtiḥ Kanunnâmesi'ne, at hırsızlığı yapanların ellerinin kesilmesi veya 200 akçe ceza alınması hükmü konmuştur (Barkan, s. 389). Ayrıca Kanûnî döneminde

ithaline izin verilen atın ihracı yasaklanmıştı (BA, MD, nr. 3, s. 71/173, 236/674). Zira Osmanlı ordusunun temelini teşkil eden tımarlı sipahiler, akıncılar ve kapıkulu süvarileri doğrudan doğruya at üzerine kurulmuş askerî birliklerdi. XVI. yüzyılda bu atlı askerî sınıfın savaş sırasındaki mevcudu 100.000 dolaylarına varmaktaydı. Meselâ Kanûnî'nin 1532 Alman Seferi'nde orduda yaklaşık 120-140.000 arasında süvari kuvveti olduğu kaydedilmektedir. 1683 Viyana Seferi'nde ise Yeni-il, Halep Dânişmendlü, İfrâz-ı Zülkadriyye, Mamalu ve Adana eyaletindeki Türkmen aşiretlerinin savaşa atlı olarak katıldıkları anlaşılmaktadır. Ayrıca Osmanlı ordusunda at üzerinden tüfek atmakta mahir kimselerden meydana gelen bir bölük bulunmaktaydı (Barkan, s. 356). XVII. yüzyılda bu birliğin mevcudu 1088 idi. Son olarak 1891'de II. Abdülhamid tarafından aşiret kuvvetlerinden Hamidiye Hafif Süvari Alayları teşkil edildi.

At özellikle Osmanlılar'da haberleşme ve taşımacılıkta ana vasıta olmuştur. Bununla birlikte savaşlarda ve haberleşmedeki değeri dolayısıyla nakliye işlerinde yaygın şekilde kullanılmamıştır. Bunun yerine düz sahalarda devenin, dağlık bölgelerde ise merkep ve katırın kullanıldığı görülür. Osmanlı haberleşme teşkilâtında atın büyük önem taşıdığı belgelerden anlaşılmaktadır. Meselâ 1726 yılında Anadolu'nun anayollarından Halep'e kadar olan sağ kol güzergâhı üzerindeki menzillerde 370, Bağdat'a kadar olan orta kolda yer alan menzillerde 671, Kars ve Bayezid'e kadar uzanan sol kolundaki menzillerde de 264 beygir bulunuyordu. Aynı şekilde Rumeli'de de Azak'a kadar olan sağ kolda 166, Belgrad'a kadar orta kolda 155 ve Atina'ya kadar olan sol kol üzerindeki menzillerde de 132 at beslenmekteydi. Bu sayılara tâlî yollardaki menzil atları dahil edilmemiştir. Menzillerde, devletin resmî memurları ve haberleşmeyi yürüten ulakların kullanması için beslenen atlar dolayısıyla devlet büyük masraflar yapmıştır. Genel olarak her beygirin yıllık masrafı 147.5 kuruş dolayında idi. Nitekim II. Mahmud devrine ait bir belgedeki kayda göre, yıllık harcanan paranın üçte birinin menzillere sarfedildiği belirtilmektedir. Öte yandan atların Rumeli'den Anadolu'ya, Anadolu'dan Rumeli'ye geçişini sağlamak için İstanbul ve Çanakkale boğazlarında at gemileri işletilmiş, meselâ XVI. yüzyıl-

da taşınan her ata karşılık 5 akçe vergi alınmıştır (Barkan, s. 339). Aynı şekilde Kanûnî döneminde Kırım'da Kerç Boğazı'nda (BA, TD, nr. 370, s. 477) Silistre beyine gönderilen bir hükümden de Tuna'da at gemileri işletildiği anlaşılmaktadır (BA, MD, nr. 3, s. 415/1340). Yine Gebze'de Dil İskelesi de denilen Gemiciler köyü yakınlarında At İskelesi adı verilen bu türden bir yer bulunmaktaydı.

Osmanlılar'da at neslinin korunması ve daha iyi cins at üretmek düşüncesi, çiftlikler (hara) kurulmasına yol açmıştır. Bu sebeple Osmanlı Devleti'nde Karacabey, İnönü, Konya, Çukurova, Eskişehir, Akköprü gibi yerlerde haralar kurulmuştur. Ancak sonraki yıllarda at yetiştiriciliğine gereken önemin verilmesi yüzünden 1857'den sonra at ihtiyacı ithal yoluyla giderilmeye çalışılmıştır. Öte yandan Osmanlı sarayı içinde de atların bakımını üstlenen ve at yetiştiren müesseseler teşkil edilmiştir. İstabl-ı Âmire veya Has Ahur adını taşıyan bu dairenin başında mîrâhur (imrahor) denilen bir memur bulunuyordu. Bu daire saray hayvanlarına bakar ve bunların eğitimiyle meşgul olurdu. Çeşitli hizmetlilerin bulunduğu bu daire ayrıca hayvan yetiştirmekle de görevliydi. Osmanlı hükümdarları saraydan çıktıklarında gidecekleri yere mutlaka atla giderlerdi. Şeyhülislâm ve vezîriâzaman ise arabaya binerdi. Müslüman olmayanların ata binmeleri izne bağlı idi (Cevdet, X, 185-186). Sarayda Has Ahur'da padişaha ait, ayrı ırklarda en iyilerinden 200 kadar at bulunmaktaydı. Hepsi birer iyi binici olan Osmanlı hükümdarlarının bundan başka Edirne, Bursa, Selânik gibi şehirlerde, Mora, Tesalya ve Anadolu'nun çeşitli yerlerinde ihtiyat atları vardı. Buralardaki atların sayısı 5000-6000'e ulaşmaktaydı. Ata bu derece değer veren padişahlar biniciliğe de çok önem vermiş, usta binicileri teşvik etmiş ve övmüştür. Fâtiḥ İstanbul'u fethettikten sonra Bizans'tan kalma eski hipodromu tamir ettirerek burasını at yarışları ve cirit oyunları için bir spor alanı haline getirmiştir. Bu sebeple de bu meydan daha sonra At Meydanı (Sultanahmet Meydanı) olarak şöhret bulmuştur. Osmanlılar'ın ata verdikleri önem ve ona bağlılıkları padişahların cenaze merasimlerine de yansımıştır. Meselâ eski bir Türk geleneği olan atın kuyruğunun kesilmesi, eyerinin ters konulması ve gözlerine tuz serpilerek ağıyormuş hissini verilmesi âdeti Fâtiḥ'in, oğlu Mustafa Çelebi'nin

ve II. Bayezid'in cenaze merasimlerinde de görülmektedir. Aynı şekilde IV. Murad'ın cenaze merasiminde, savaşlarda bindiği üç atı da tersine eyerli olarak tabutunun önünde götürülmüştür.

Padişahların atları "at oğlanı" adı verilen seyisler tarafından timar edilir ve bakılırdı. Taycılar ise Has Ahur için at yetiştirirler, yund denilen kısrakların bakımını yürütürlerdi. Bu işlere bakanlar **tekâlif***-i örfiyeden muaf tutulurdu. Has Ahur'daki atların çeşitli sebeplerle telef olması halinde aşiretlerden at satın alınması cihetine gidilirdi. Meselâ 1725'te saray atlarının hastalıktan telef olması üzerine, Rakka aşiretleriyle Reyhanlı ve Haremeyn Türkmenleri'nden (Pehlivanlı grubu) at satın alınması için ilgili bölge valiliklerine emirler gönderilmiştir.

Türkler arasında İslâmiyet'ten önce var olan atla ilgili inançlar ve onların efsanevî durumları İslâmî dönemde de devam etmiş, özellikle aşiretler arasında at âdeta kutsal bir varlık olarak telakki edilmiştir. Bu durum bilhassa tanınmış kişiler arasında, sevdikleri ata mezar yaptırmak şeklinde kendini göstermiştir. Bu şekilde Anadolu'da birçok at mezarı olduğu gibi İstanbul'da da at mezarları bulunmaktadır. Bunlardan Fâtih'in atına ait Eyüp'te Piyerloti Kahvesi'nin bahçesindeki mezar, Karacaahmet Mezarlığı'nda Ebü'd-Derdâ'nın atının mezarı, Üsküdar'da Kavak Sarayı (Şerefâbâd Kasrı) bahçesinde yer alan II. Osman'ın çok sevdiği "sisli kırat"ına ait mezarlar sayılabilir. Bu mezarlar halk arasında kutsal sayılarak ziyaret edilir hale gelmiştir. Nitekim II. Osman'ın atına ait mezar "at evliyası" adıyla meşhur olmuş ve buraya bazı sancılı atlar getirilmiştir. Son olarak ise Bursa Karacabey Çiftliği'nde Baba Sa'd ve Baba Kulu adlı aygırların mezarları yapılmıştır.

At Türk atasözleri ve deyimlerine de girmiş, şiirlere konu olmuştur. Bu tarzda söylenmiş atasözlerinin sayısı elliye ulaşmaktadır. Öte yandan atların faziletlerini, atların en iyisi ve güzelini, atların bakımı ve haklarını, ata binme ve bakmanın âdâbını, nihayet atın faydalarını konu alan eserler de kaleme alınmıştır. Meselâ bunlardan Kadızâde Şeyh Mehmed Efendi'nin *Kitâb-ı Makbûl der Hâl-i Huyûl* (Süleymaniye Ktp., Kadızâde Mehmed, nr. 420; Bağdatlı Vehbi, vr. 1506; Hüsvrev Paşa, nr. 816/3, vr. 52^b-82^b) adlı kitabı II. Osman'a sunulmuş bu türden bir eserdir.

Atın sevk ve idaresinde en önemli unsurlardan biri binit takımıdır. Türkler'de genellikle eyer, üzengi, gem, yular ve kamçıdan meydana gelen binit takımına terki heybesi, yem torbası ve nal da ilâve edilebilir. XV. yüzyıl seyyahlarından Bertrandon de la Broquière Türk gemleri ve eyerlerinden bahsetmekte, eyerlerin biri önde, diğeri arkada kemer şeklinde iki kaşı bulunduğunu ve çok süslü olduğunu bildirmektedir. Üzengilerin ise geniş tabanlı ve kısa kayışlı olduğunu, bu özelliği dolayısıyla oturanların sanki bir kürsüde imiş gibi durduğunu, bunun da mızrak darbesi alma ihtimalini azalttığını kaydetmektedir. Busbecq ise Türk atlarına vurulan nalın Avrupa'dakilerin aksine ortasının kapalı olduğunu ve bunun hayvanların ayaklarını daha iyi koruduğunu anlatmaktadır.

Atların al (kızılkahve), doru (gövde kahverengi, yele ve kuyruk kara), kula (gövde koyu sarı, yele ve kuyruk kara), kır (koyu kıllarla karışık ak), beyaz ve yağız (kara) renkleri (don) vardır. Yürüyüşleri ise âdeta (hafif yürüyüş), rahvan (düz ve çabuk), turıs (süratli yürüyüş) ve dört nal (sıçrama şeklinde yürüyüş, koşma) şeklinde adlandırılır. Atın yavrusuna tay (yeni doğmuş), yavruya kulun, damızlık erkek ata aygır, dişisine kısraak denir. Yük hayvanı olarak kullanılana ise beygir (bazı yerlerde dişisine gölük) adı verilir.

Cumhuriyet döneminde at daha çok binek hayvanı olarak kullanılmıştır. Son zamanlarda ise spor için at yarışları yapılmakta ve eski bir Türk oyunu olan cirit ve çevgân oynanmaktadır. Bu bakımdan at yetiştirilmesi için özel at çiftlikleri (hara) kurulmuştur. Bunların en önemlileri Karacabey, Çifteler, Konya, Çukurova, Altındere ve Sultansuyu haralarıdır. Bu haralar 1980'den sonra tarım işletmesi şekline sokulmuştur. Bununla beraber at ihtiyacının karşılanması için çeşitli merkezlerde at aygır depoları tesis edilmiştir. Bugün Türkiye'de yerli tipin yanı sıra (küçük ve tıknaz tip) Çukurova tipi (özellikle Osmaniye ve Kozan dolaylarında), Uzunyayla tipi, Malakan tipi, Hınıs ve Canık tipleri bulunmaktadır. Fakat at sayısında 1950 ve 1960'lı yıllara göre büyük bir düşüş göze çarpmaktadır. Buna karşılık halen Türkiye'de birçok köy, at kültürünün bir sonucu olarak Alayunt, Atalan, Atalanı, Atburgazı, Atça, Atçalı, Atçılar, Atgeçmez, Atkafası, Atkaracalar, Atkıran, Atlığı, Atlıhisar, Atürküden, Kırkısrak, Taycılar vb. gibi atla ilgili çeşitli isimler taşımaktadır.

BİBLİYOGRAFYA :

- Buhârî, "Menâkıb", 28; Nesâî, "Hayl", 6; BA, MD, nr. 3, s. 71/173, 236/674, 237/677, 415/1340; BA, TD, nr. 370, s. 477, 543; TSMA, nr. E 8578; *Kitâb-ı Riyazati-Hayil* (trc. nşr. Nuredin Rüştü Büngül), Konya 1944; İbnü'l-Kelbî, *Ensâbü'l-hayl fi'l-Câhiliyye ve'l-İslâm*, Kahire 1946, s. 10; İbn Sa'd, *et-Tabakât*, III, 305-306; İbn Fazlullah el-Ömerî, *Mesâlikü'l-ebşâr* (nşr. Fr. Taeschner), Leipzig 1929, s. 23, 40; Naîra, *Târih*, III, 453; Busbecq, *Türkiye Mektupları* (trc. H. Cahit Yalçın), İstanbul 1938, s. 135-138, 197; Barkan, *Kanunlar*, I, 339, 356, 389; d'Ohsson, *XVIII. Yüzyıl Türkiye'sinde Örf ve Adetler* (trc. Z. Yüksel), İstanbul, ts., s. 119; Simon de Saint-Quentin, *Histoire des Tartares* (nşr. J. Richard), Paris 1965, s. 68-69; Cevdet, *Târih*, X, 185-186; Kadızâde Şeyh Mehmed, *Kitâbü'l-Makbûl fi hâli'l-huyûl* (nşr. Tahir Galip Seratlı), İstanbul, ts.; Bertrandon de la Broquière, *Le Voyages d'outremer* (nşr. Ch. Schefler), Paris 1892, s. 218-220; Şibli en-Nu'mânî, *Hız Ömer* (trc. Ömer Rıza), İstanbul 1345/1927, s. 323-324; Ahmed Refik, *Onikinci Asır-ı Hicri'de İstanbul Hayatı (1689-1785)*, İstanbul 1930, s. 86; a.mlf., *Anadolu'da Türk Aşiretleri (966-1200)*, İstanbul 1930, s. 81-90; İhsan Abidin, *Osmanlı Atları*, İstanbul 1917; Selahaddin Batu, *Türk Atları ve At Yetiştirme Bilgisi*, Ankara 1938; *Türk Ziraat Tarihine Bir Bakış*, İstanbul 1938, s. 51-59; Uzunçarşılı, *Saray Teşkilâtı*, s. 488-501; Hammer (Atâ Bey), V, 112-114; Necib Fazıl Kısakörek, *At'a Senfoni*, İstanbul 1958; M. C. Şehabeddin Tekindağ, *Berkük Devrinde Memlûk Sultanlığı (XIV. Yüzyıl Mısır Tarihine Dair Araştırmalar)*, İstanbul 1961, s. 83-84, 156; a.mlf., "Fatih'in Ölümü Meselesi", TD, sy. 21 (1966), s. 106-107; Muhammed b. Kâmil et-Tâci es-Sâhibî, *el-Halbe fi esmâ' il-hayl il-meşhûre fi'l-Câhiliyye ve'l-İslâm* (nşr. Abdullah el-Cebûrî), Riyad 1401/1981; Yusuf Halaçoğlu, *Osmanlı İmparatorluğu'nda Menzil Teşkilâtı ve Yol Sistemi* (doçentlik tezi, 1982), İÜ Ed. Fak., s. 31-47, 51-70, 72-77, 83 vd., 136, 168; Faruk Sümer, *Türklerde Atçılık ve Binicilik*, İstanbul 1983, s. 14-38; Cengiz Orhonlu, *Osmanlı İmparatorluğunda Şehircilik ve Ulaşım* (haz. Salih Özbaran), İzmir 1984, s. 111, 114, 140-141; Cemil Rûhî, *Mevsâ'atü'l-üşân ve'l-fürûsiyye*, Riyad 1404/1984; S. M. İmamuddin, *Arab Muslim Administration*, New Delhi 1984, s. 38; Hayri Başbuğ, *Aşiretlerimizde At Kültürü*, İstanbul 1986, s. 15-17, 27-33; Halil Edhem [Eldem], "Bir Atın Mezar Taşı Kitabesi", TTEM, sy. 9 (86), (1341), s. 196-199; H. Ritter, "Ata Binmek Ok Atmak", TM, IV (1934), s. 45-47; D. R. Hill, "The Role of the Camel and the Horse in the Early Arab Conquests", *War, Technology and Society in the Middle East* (nşr. V. J. Parry — M. E. Yapp), Lon don 1975, s. 35-37; Semavi Eyice, "Bertrandon de la Broquière ve Seyahatnamesi", İTED, VI/1-2 (1975), s. 85-109; Abdurrahman Zekî, "el-Hayl fi's-silmi ve'l-harb 'inde'l-'Arab", *ed-Dâre*, I/4, Riyad 1978, s. 98-105; Bayram Kodaman, "Hamidiye Hafif Süvari Alayları", TD, sy. 32 (1979), s. 427 vd.; İlhan Şahin, "XVI. Asırda Halep Türkmenleri", TED, sy. 12 (1982), s. 695, 705-706; Muhyiddin Harîf, "el-Hayl fi't-türâşil-'Arabî ve's-şâ'bi", *el-Hayâtü's-şekâfiyye*, sy. 46, Tunus 1987, s. 74-85; "At", TA, IV, 64, 66; F. Viré, "Khayl", EI² (İng.), IV, 1143-1146.

